

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.009 van 8 januari 2015
in de zaak A. 214.296/XIV-36.088**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bruno Soenen
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Vaderlandstraat 32
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 19 november 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 131.846 van 22 oktober 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 26 november 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop artikel 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet), de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' en de zorgvuldigheidsverplichting als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn. Het eerste en het tweede middel zijn in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in het bestreden arrest tot de weigering van de vluchtelingenstatus op grond van de vaststellingen dat het asielrelaas van de verzoekers ongeloofwaardig is, dat ook de verklaringen die zij hebben afgelegd over hun reisweg ongeloofwaardig zijn en dat de loutere hoedanigheid van sjiit op zich onvoldoende is om een gegrond beroep op het vluchtelingenstatuut te doen gelden. Wat betreft de aanvraag van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze verwijzen naar het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas nu uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekers geen specifieke uiteenzetting hebben gegeven betreffende de subsidiaire bescherming. Wat de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de verzoekers niet de onjuistheid aantonen van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund en waaruit blijkt dat zij in hun land van herkomst geen reëel risico lopen op de ernstige bedreiging bedoeld in artikel 48/4, § 4, c), van de vreemdelingenwet, dat uit geen enkel document blijkt dat eerste verzoeker effectief tewerkgesteld was bij de veiligheidsdienst van tehreek Jafria, dat de brieven van de president en van de secretaris van tehreek Jaffria geen objectieve bewijswaarde hebben en dat het advies van de FOD Buitenlandse Zaken niet slaat op hun concrete situatie. Uit het bestreden arrest blijkt genoegzaam waarom de verzoekers op basis van hun lidmaatschap en religie niet aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Waar de verzoekers nog kritiek uiten op de overwegingen in het bestreden arrest betreffende de documenten die zij hebben aangebracht waaruit zou moeten blijken dat eerste verzoeker werkte bij de veiligheidsdienst van een religieuze organisatie, behoort de beoordeling van de authenticiteit en bewijswaarde van aangebrachte stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekers hebben voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf aangevoerd dat zij tot een risicogroep behoren omdat verzoeker tewerkgesteld is bij de veiligheidsdienst van een religieuze organisatie. De gevolgtrekkingen in het bestreden arrest vinden aldus wel degelijk grondslag in het administratief dossier.

Het eerste en het tweede middel zijn in die mate, en voor zover
ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

**2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op
400 euro, elk voor de helft.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op acht januari tweeduizend vijftien,
door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams